

53 SUNS

HANNAH DE MEYER /
TONEELHUIS

Weet je nog...

Lotte Ogiers

Gezien op 12 mei 2022

Kambala Studio (Toneelhuis)

Leven en dood. Hemel en aarde. Niets en veel daartussen. Alles is verbonden in de efemere wereld van Hannah De Meyer. Voor '53 SUNS' nodigt ze zes performers uit die hun doodsangst overwinnen dankzij hun groeiende (on)besef dat lichamen en het leven bestuurloos zijn. Intimiteit en melancholie zitten verscholen in het terugkerende lied van muzikartiesten Inne Eysermans en Liew Niyomkarn. Deze gevoelens ondersteunen de gedachte dat we ook maar gewoon dieren zijn die steeds opnieuw vervellen tot andere organismen.

16 MEI 2022

Hannah De Meyer mag met haar performance de nieuwe Kambala Studio van Toneelhuis inwijden. In een loods aan de haven, toont zij haar voorstelling over het menselijke heen-en weergaan. In eerdere performances zoals 'new skin' (2018) en 'Hi, baubo' (2020) stond ze, in tegenstelling tot nu, zelf op het podium om haar lichaam in te zetten als voedingsbodem voor ecologische bewustwording. Want dat is wat ze doet: haar voorstellingen *worden, gebeuren* als het ware, door het zoekende en transformerende lichaam. Er is geen tekst die verhaalt, enkel lichamen die woorden diep vanbinnen in zich opgeslagen vinden om ze daarna uit te ademen. Alles leeft. Grillig én (on)gewoon.

'53 SUNS' begint met heel weinig zon. Het lichtontwerp van Luc Schaltin valt meteen op. Een rechthoekig wit vlak schijnt op de donkere grond. Joëlle Francis vliegt als een vogel voorbij. Ze vermijdt de rechthoek. Die trekt haar aan, en toch is er ook die dieperliggende angst voor dit tweedimensionale vlak. Ook de andere vier performers- Dolores Hulan kon vanwege covid niet meespelen in deze premièrereeks- bewegen enkel tot aan de rand van wat een groot gapend gat moet zijn. Ze dragen fluo leggings en moderne sportkledij. Ze zijn een lichaam in beweging.

Pas wanneer Joëlle Francis het cartooneske valgeluid maakt, denk aan Disney-films waarin personages in immense afgronden verdwijnen, lijken de anderen

opgelucht. Ja, het is wat we dachten. Ja, het is een put. We kunnen vallen en begraven worden. Dat is ons lot. Eén voor één overwinnen de performers hun angst voor het onbekende. De Meyer zet de cartooneske stijl verder. Humor versterkt de opluchting. Ze springen, huppelen of doen zelfs de *limbo* over de open ruimte. Niet bang zijn maar spelen, dit hoort bij het leven.

Dat leven is cyclisch in de poëtica van Hannah De Meyer. Amber Vanluffelen onderstreept dit in een eerste monoloog. We moeten ons herinneren wat we allemaal waren. Dieren en voorwerpen. Gebeurtenissen en dingen. 'Do you remember, the time you were...' herhaalt ze steeds opnieuw. Op de achtergrond zijn straatgeluiden te horen. Het leven gaat door.

Ook Anna Franziska Jäger bewijst aan de hand van anekdotes dat het leven en de dood elkaar beïnvloeden. Anthony van Gog is haar bezweerder. Ze bewegen samen over het podium. Telkens wanneer hij op een ouderwets fluitje blaast, valt Jäger neer. De stoomtrein raast voorbij. Het leven als een kortstondige flits in een bewegend landschap.

Maar wanneer Jäger op de grond valt, wil ze toch telkens nog iets toevoegen. Het zijn anekdotes over hoe doden terugkeren naar hun geliefden in dromen en tekens. 'Is this a metaphor? Or a signal?' blijft Jäger herhalen. De herhaling maakt onze voortdurende betekenisvorming lachwekkend. Wat de dood en het leven ook te vertellen hebben, we weten het niet. En dat is al veel.

De performers lijken met hun zwarte *bomberjacks* op moderne astronauten die op zoek zijn naar een teken van leven in dat immense universum.

De (weinige) tekst die er is, is meer verhalend dan in eerder werk van De Meyer. Ook al zijn de monologen opgebouwd uit enkele zinnen en kleine vertellingen, toch verwijzen ze rechtstreeks naar die onlosmakelijke band tussen het leven en de dood. Voor vele theaterstukken zou dit een positief element zijn, maar net om die reden is '53 SUNS' minder krachtig dan eerder werk van Hannah De Meyer. De organische associativiteit van het lichaam en haar woorden, die complexiteit én totale overlevering wekt '53 SUNS' minder op dan bijvoorbeeld het veelgeprezen 'new skin' deed.

Waarschijnlijk heeft dit ook te maken met de hoofdstukken die geprojecteerd worden op een boventitelscherm. We kijken naar 'the portal', 'garden of death', submission, en 'leaving earth'. Hoewel het vage termen zijn, structureren ze toch de voorstelling. Wanneer bevrijdende bewustwording beoogd wordt, lijkt dit te sturend. De tijd en ruimte om zelf de bewegingen en woorden van de performers inwendig te beleven, wordt nu gevuld met de termen die ons zeggen wat we moeten voelen. De voorstelling *wordt* niet, maar *is*. En dat is een groot verschil.

'53 Suns, on the same horizon,' zingt de zachte stem van Inne Eysermans door de krakende radio. Hoewel de performers zich in de *garden of death* bevinden, ecoot de stem naar zwoele zomernachten. Met slechts enkele kinderlijke tekeningen van planten wekt De Meyer de sfeer van het gelijknamige symbolistische schilderij van Hugo Simberg op. De performers dragen maskers uit papier maché. Verfrommeld en grijs, lijken hun gezichten nu op rotsen die deel uitmaken van een landschap dat steeds verandert. Ze zijn versteend terwijl groene planten groeien in de tuin. En toch kunnen ze elkaar nog kusjes geven.

‘Do you remember?’ zingt Eysermans verder. Een opgenomen stem uit het verleden. Herinner je je het leven?

Ecologisch bewustzijn ontstaat mede dankzij een kosmologisch besef: de eeuwige evolutie van alles om ons heen. Dit eeuwige, dat ruimtelijke, betreft De Meyer in haar werk door stevast te kiezen voor een *sci-fi sfeer*. Groene en roze stroboscopische lichten gaan vooraf aan de laatste scène waarin het heelal, haar goden en wezens, herinneringen willen ophalen aan het leven daarbeneden. Joëlle Francis moet de taal van aliens niet meer leren. Ze stoot klanken uit die wij allemaal begrijpen als buitenaards.

De performers lijken met hun zwarte *bomberjacks* op moderne astronauten die op zoek zijn naar een teken van leven in dat immense universum. Waar De Meyer hiërogliefen liet maken voor ‘Hi, Baubo’, staan er nu andere symbolen op de jasjes. Een usb-stick, mushrooms, een brandende lucifer, een kelk waar water uit loopt, en een hand met dobbelstenen. Het zouden de tarotkaarten van een moderne waarzegster kunnen zijn. Organische en moderne elementen naast elkaar. Metaforen en symbolen. Ons stuurloze lot en ons verlangen naar het onsterfelijke zitten in de tekens verscholen.

In hun stoer opbollende *jacks* zijn de vijf klaar om te vertrekken in groep, dicht bij elkaar. Het gemarcheer en het geluid van de stof wordt een versnellende adem. Ze doen alsof ze lopen en rennen, maar trappelen ter plaatse. ‘53 suns, on the same horizon,’ zingt Joelle Francis nu fluisterend terwijl ze steeds verder van de wereld verwijderd zijn. Een wereld die is en blijft, afbrokkelt en verder uitdijt dankzij restanten en vergroeiingen. Na deze ‘53 SUNS’ is het hopen op meer en minder. Hannah De Meyer alleen, in een lichaam dat (on)gewoon grillig leeft. Zien wat dat weer wordt.